OM NAMO NARAYANAYA:

നവനീതം

മകരം 1184 / JANUARY 2009

NAVANEETHAM - Monthly Newsletter of Guruvayoor Devotees

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya!

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

Submitted at the lotus feet of Shree Guruvayoorappan.

Hare Rama Hare Krishna!

Happy New Year, Pongal, Makara Joyothi & Thaipooyam

Dear GuruDevs,

Happy Pongal / Sankranthi / Lohri to everyone!!

The day started with the Makarajyothi news from Sabarimala. According to devaswom 3.5 million devotees viewed Makara Jyothi on the occasion of Makaravilakku, marking the end of the three month long Sabarimala season. Swamiye Saranam Ayyappa!

Next big festival is Thaipooyam on Feb 8th. Thaipooyam or Thaipoosam is both the birthday of Lord Murugan (Subramania Swamy), the youngest son of Shiva and Parvati, and the occasion when Parvati gave Murugan a vel (lance), so he could vanquish the evil demon Soorapadman.

Hope all of you having a wonderful New Year so far! We have many good articles and poems in this edition of Navaneetham. Please read and respond with your comments and suggestions to editor@guruvayoor.com.

We like to have more participation from group members to make our publication better every month and reach to more devotees who wish to read a free bhakthi magazine.

I sincerely pray to Guruvayooorappan to bless each member and their family with AYURAROGYASOUKHYAM – long life, good health, prosperity, peace and happiness. "Samastha Loka Sukhino Bhavanthu" - May all living beings in all worlds be happy.

Om Namo Narayanaya: Om Namo Narayanaya: Om Namo Narayanaya:

- Sunil Menon

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya

Navaneetham (freshly churned butter) is a humble attempt by Guruvayur Devotees Forum to create a monthly news letter for our group. Please send your comments, suggestions and any materials that you wish to publish to editor@guruvayoor.com

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

TRIVIA QUIZZ COMPETITION - ANSWER

What are these objects and what is the significance of it to Krishna Bhakthas ?

TRIVIA QUIZZ Answer

Ukal Bandhan -the ural in which Yasodha tied Krishna near Gokula!

Six kilometers south of Mathura is the small town of Gokula next to the Yamuna River where Krishna lived during part of His childhood.A short ride away is the Yamalarjuna Bhanga, also called Ukal Bandan, where you can see this ancient grinding ural said to be the one Mother Yashoda tied the baby Krishna in order to try and get Him to stay in one place. But He dragged it between two yamalarjuna trees and caused them to crash to the ground. When the trees fell, two demigods were freed who had been cursed to live as these trees for offending Narada Muni. However, Narada Muni had also blessed them to eventually be freed by Lord Krishna. Then the two demigods were allowed to return to heaven. The *Srimad-Bhagavatam* explains all of these pastimes.

Image courtesy - Madhu Ramanujam - http://picasaweb.google.com/madhuraamanujam

Text Source - http://www.stephen-knapp.com

--- We did not receive any answers from readers, hence everyone is a winner. ---

മാനസ പൂജ

Savitri Puram

മാനസ പൂജക്കൊരുങ്ങകയാണു ഞാൻ
മാനസചോര എന്നുണ്ണിക്കണ്ണാ
മാന്യനാം നിന്നുടെ പൂജ ചെയ്തീടുവാൻ
മാന്യതയില്ലെന്നറിയാമെന്നാൽ
മാന്യതയുണ്ടാവാൻ ഈയൊരു മാർഗമേ
മാധവ മന്നിതിൽ കാണുന്നുള്ളു
മാധവഭക്തിക്കു മാറ്റുകൂട്ടുന്നൊരു
മാന്യത മാത്രം മതിയെനിക്കു്
മുന്നിൽ ഞാൻ കൈകൂപ്പിനിൽക്കുന്നു മാധവാ
മാനസ പൂജയനുവദിക്കൂ.
മലിനമാണെന്നുടെ മാനസമെങ്കിലും
മാധവാ മാപ്പേകൂ പാലിച്ചീടൂ.

ഹൃദയത്തിൽ തീർക്കുന്നു ഞാനൊരു ശ്രീകോവിൽ
ഗുരുവായൂർ ശ്രീകോവിലെന്ന പോലേ
മമ ഹൃത്താം പദ്മദളങ്ങൾ വിടരുന്നൂ
മഞ്ഞവർണം പൂണ്ട കർണികയും
കർണികാമധ്യത്തിൽ പീഠമൊരുക്കുന്നൂ
കണ്ണിന്നു കർപ്പൂരമാകും പീഠം
രത്നഖചിതമാം പീഠത്തിൽ നൽപ്പട്ടും
രമ്യമായുള്ളൊരു സ്വർണ്ണത്തട്ടും
കണ്ണാ നീ കേറിയിരിക്കൂ ഈ തട്ടത്തിൽ
കാണട്ടെ വീണു നമിച്ചീടട്ടേ.

പാദ്യമർപ്പിച്ചീടാൻ വെമ്പുകയാണു ഞാൻ
പാദപദ്മങ്ങൾ നമിച്ചീടട്ടേ
കാൽത്തളിരിൽ ചെളി പറ്റിയതെങ്ങനെ
കാണിക്കൂ കണ്ണാ കഴുകീടട്ടേ
വാസനയെണ്ണയും നെന്മേനി വാകയും
വേദനിപ്പിക്കാതെ തേച്ചിടട്ടേ
കണ്ണാ കഴുകിക്കളഞ്ഞു ചെളിയെല്ലാം
കണ്ണിലണക്കട്ടേ നിൻറെ പാദം.
മേലാസകലവും എണ്ണ പുരട്ടി ഞാൻ

മാലകറ്റീടുവാൻ പ്രാർഥിക്കുന്നു
പനിനീരുകൊണ്ടഭിഷേകവും ചെയ്തു ഞാൻ
പല്ലവം പോലുള്ള മേനിയാകെ
പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളും പൊട്ടും കുറികളും
പൊന്നരഞ്ഞാണവും ചാർത്തിയപ്പോൾ
ഓടക്കുഴലിനായ് കൈനീട്ടിപ്പുഞ്ചിരി
ഓമനക്കണ്ണനെനിക്കു നൽകേ
മുത്തും പവിഴവും ചാലേ പതിച്ചോരു
മുരളിക നിന്നിലർപ്പിച്ചു ഞാനും
കാർകൂന്തൽ കെട്ടണ്ടേ പീലിയും വെക്കണ്ടേ
കാണികൾക്കെന്നാലേ കണ്ണനാകൂ
സൗന്ദര്യബോധമില്ല്യാത്തോരെൻ കൈകൾക്കും
കണ്ണനേ സുന്ദരനാക്കാമെങ്കിൽ
കാരുണ്യമല്ലാതെ കൈവിരുതല്ലെന്നു
കാണിച്ച സന്ദർഭമല്ലേ കണ്ണാ?
അയ്യോ മറന്നു ഞാൻ കാൽച്ചിലമ്പിൻ കാര്യം
കണ്ണാ ഇതു കൂടി കെട്ടിടട്ടേ
ഗോപികൾ കോപിക്കും കാൽച്ചിൽമ്പിൻ ശബ്ദം
കേട്ടാലേ കണ്ണന്റെ കള്ളത്തരം
കണ്ടുപിടിച്ചു യശോദതൻ മുന്നിലായ്
കണ്ണാ വിചാരണ ചെയ്തീടാനും

എന്തൊരു ഭംഗിയെൻ കണ്ണനെ കണ്ടീടാൻ
എത്രകണ്ടാലും മതി വരുമോ
എന്താണു നിന്മുഖം വാടിയതെൻ കണ്ണാ
അത്ര വിശന്നു പൊരിഞ്ഞീടുന്നോ?
വർണിക്കാൻ വയ്യാത്ത സൗന്ദര്യ ധാമമേ
സ്വർണത്തളികയിൽ കണ്ണനയക്കൂ.
പായസം തേനൂറും പഞ്ചാമൃതവുമീ
പാലൊളിച്ചന്ദ്രനാം കണ്ണന്മുന്നിൽ
പാരിച്ച മോദത്താൽ അർപ്പിച്ചീടുന്നു ഞാൻ
സാമോദം കൈക്കൊണ്ടനുഗ്രഹിക്കൂ.

ഗോപന്മാർ കേളിക്കായ് കൂകിവിളിക്കുന്നു
ഗോപതിയായുള്ള നിന്നെത്തേടി
വയറു നിറച്ചു കഴിക്കാതെ പോകൊല്ലേ
വെയിലത്തോടിക്കളിക്കേണ്ടതല്ലേ?

കണ്ണാ മറക്കാമോ വൈജയന്തി മാല
കണ്ണനേറ്റം പ്രിയമുള്ളതല്ലേ?
പുലിനഖമോതിരം കങ്കണവും പിന്നെ
പരിചോടെ മിന്നുന്ന പൊൻപൂണൂലും
മഞ്ഞപ്പട്ടും ചാർത്തി ഭംഗിയിൽ മീതെയായ്
തങ്കത്തിൽ തീർത്തൊരു കിങ്ങിണിയും

എത്രയണിയിച്ചൊരുക്കിയിട്ടും കണ്ണാ
ഞാനെന്തോ ചാർത്താൻ മറന്ന പോലെ
ഓർത്തോർത്തു നോക്കി ഞാൻ കണ്ണനു ചാർത്താനായ്
ഓർത്താലെനിക്കിനിയെന്തൊന്നുള്ളു?
എന്നിലെ സ്നേഹത്തിൻ കണ്ണീർകണങ്ങളെ
മുത്തായ് സങ്കൽപിച്ചു കോർത്തു ഞാനും
എതൊരു സൂത്രത്തിൽ ഈ മുത്തു കോർത്തെന്നോ
കൃഷ്ണനൂലല്ലാതെ മറ്റൊന്നുണ്ടോ?
കൃഷ്ണനൂലിൽ കോർത്ത മുത്തുമാല നമ്മൾ
സൂത്രേ മണിഗണാ എന്ന പോലെ

ആ മുത്തുമാല താൻ കണ്ണനു ചാർത്താനായ്
അയ്യോ ഞാനെന്തേ മറന്നു പോയി?
ചാർത്തുന്നൂ കൃഷ്ണാ ഞാൻ സൗരഭ്യമില്ലാത്ത
കാലത്തിൻ കേടുപാടുള്ള മാല
ആയതു നിൻ പ്രസാദത്തിന്നായ് തീരേണം
ആയിരം ആയിരം വന്ദനങ്ങൾ

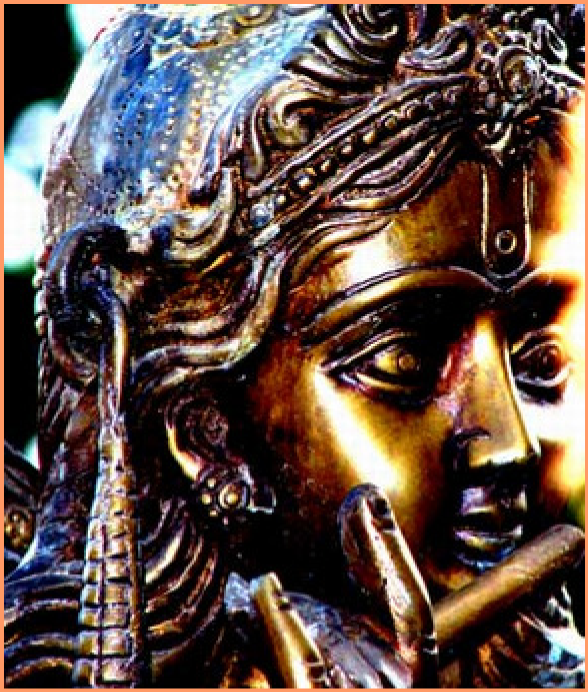

Our Son Kanhaiya.

Mrs. Neena Manoj

O, my lord the sweet heart of Radha Devi
I remember that wonderful day we were blessed!
Carrying the divine idol of my lord in my heart to our sweet home!
Our baby Krishna, Our Omana Unni Kanan……
Our son kanhaiya, Our Only & Only Son!

O, my lord the sweet heart of Radha Devi
There was days in my life without knowing how to service my lord
How to know near my lord, how to reach to thy lotus feet, and what is lord?
But, all that days you had wrapped me with full of love & tenderness!!

O, my lord the sweet heart of Radha Devi
You granted, appointed, and blessed us, to do transcendental service to the lotus feet
With your delightful permission we have taken the divine opportunity to serve my lord kanhaiya as our son!!
With a reward of heavenly fulfillments, joy & pleasure, with no words to show & express!

O, lord the sweet heart of Radha Devi
We thank you lord, for the godly blessings…
And the marvelous experience we are enjoying in our life with your kind presence!
We thank you lord, for leading us to know you more and request to bless us with pure bakthi
To serve & remember you at all times & to live for my lord in all our birth!

O, lord the sweet heart of Radha Devi
Days, months, years are going still our wish to be father & mother has not comes true
And all has started asking questions, why your Kanhaiya not opening eye on you ?
O' Kanhaiya, please do not test our patience any more, we beg you dear…
Kindly bless us with a baby who is same like our beloved Kanhaiya.

With prayers, love & care to the lotus feet of our Kanhaiya - Manoj & Neena, Sharja

MOHAMUDHGARA-BAJAGOVINDAM OF SANKARA

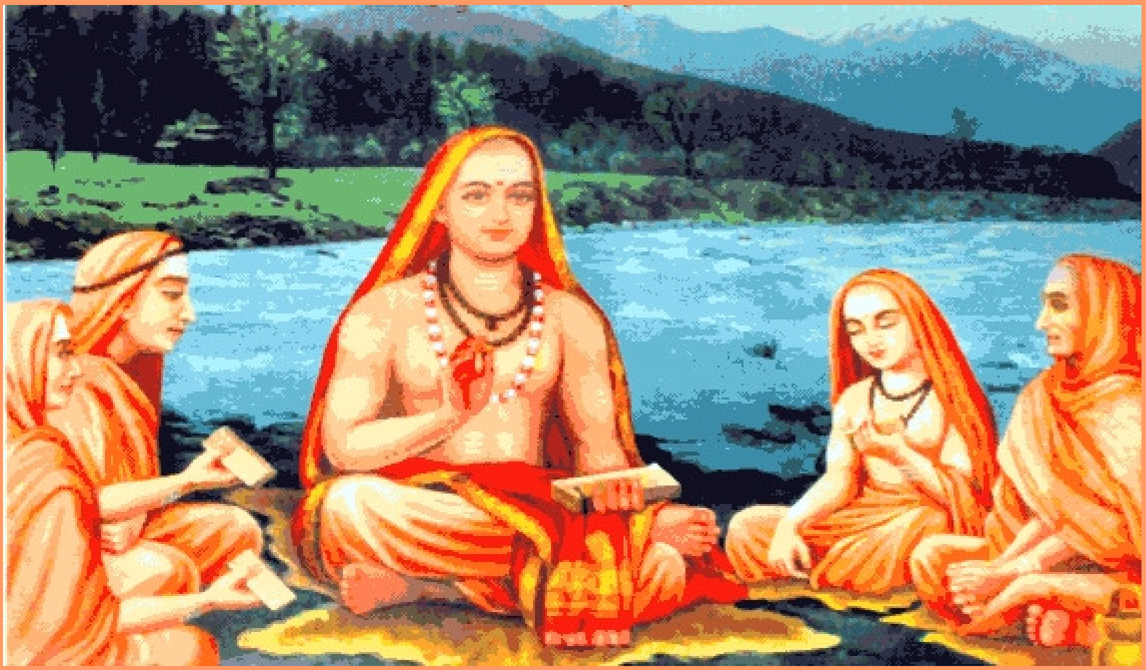

DR. SAROJA RAMANUJAM, M.A., PH.D, SIROMANI IN SANSKRIT.

baalaH thaavath kreedaasakthaH tharuNaH thaavath tharuNee sakthaH
vrdDhaH thaavath chinthaasakthaH pare brahmaNi ko api na sakthaH

In childhood one is engrossed in play. In youth his mind is occupied with women. In old age he is full of worries. No one is interested in the supreme reality, Brahman.

A child, **baalaH**, is interested in nothing but play, **kreedaa** When he attains youth, **tharuNaH**, all his thoughts center round women, **tharuneesakthaH**. .When he becomes old, **vrdDhah**, he ruminates over lost pleasures and worries over his family, himself being unable to indulge in sensual enjoyments and being neglected and , money etc. Sankara laments that no one at any time in life turns his mind towards the Brahman, **pare brahmaNi ko api na sakthaH**. and tries to get rid of the ills of samsara.

This is why Sankara advises in the last sloka to think about the Lord while one is young. The Lord says in Gita,

anthakAlE cha mAmEva smaran mukthvA kalEbaram yah prayAthi sa madhbhAvam yAthi- At thetime of death the one who gives up his body remembering the Lord alone attains Him. There is no doubt about this , says Krishna. Since the final thought causes the new body whatever one thinks in the end , so he becomes.

This does not seem to be as accidental as it looks. It is not just any random thought that comes to your mind at the last moment of your life that will determine your next janma. The thought that repeatedly comes foremost in our minds will only occur to us in the last moment. So in order to think of the Lord in the last moment the thought of Him should be foremost all through the life.

How to detach oneself from the thought of ‘I’ and “mine’?

Kaa the kaanthaa kah the puthraH samsaarah ayam atheeva vichithrah

Kasya thvam kaH kutha aayaathaH thath thvam chinthaya thadhiiha bhraathaH

Who is your wife? Who is your son? This life is really amazing! Whom do you belong? Where did you come from? Think about this oh brother!

Granted that the life is short and the relations and possessions will last only for one life span only, how to free oneself from attachment ? In order to do this Sankara asks men to contemplate on the questions, 'Who am I' and 'Where did I come from?' Every one comes into this world alone goes out of it alone. No one is dependent on another nor belongs to another. Wife, children and possessions are placed in the custody of man for the time being and taken away after a while. He does not own them. Pondering on this brings detachment. Sankara tells us to dwell on this truth. The attachment comes from **dhehaathmabuddhi,** identification with the body. When one has discrimination that he is the eternal Self and not the perishable body, he gets detached from the world and enjoys the show, that is presented before him by the world, as an onlooker. As Sankara points out he perceives the **samsara** as being **atheeva vichithrah**, full of wonder and beauty but illusory like a drama that opens up in front to entice him.

But how to bring about this detachment? Sankara, the practical philosopher points out the way in the next sloka.

Author Dr Saroja Ramanujam at Meera mandir , Chithoregarh

Geeta Dhyanam

Veena Nair

|| Om Namo Narayanaya ||

Arjuna Uvaacha

atha kena prayuktoyam paapam charathi PurushaH

Anicchan api Vaarshaneya balaad iva niyojit || 3.36 ||

What is it that provokes one to commit sins against one's will as if compelled by force?

Swami Chinmayananda in his commentary points out that intellectually each one of us understands the difference between right and wrong, the good and the bad; and yet as though compelled by some invisible force, at times the animal instincts in us prevail and we act in a manner not consistent with our better selves. The question as asked by Arjuna then is – what is it that drives us to behave in this fashion?

Shri Bhagwan Uvaacha

Kaama esha Krodha esha Rajoguna samudbhava

Mahaashano Mahaapaapma viddhy evam iha vairinaam || 3.37 ||

Bhagwan said: It is desire and anger springing from Rajo guna – all devouring and all sinful; know this to be the enemy here.

dhumenaavriyate vahnir yathadarsho malena cha

yatholbenavruto garbhas tathaa tenedam aavrutam || 3.38 ||

Just as the fire is covered by smoke, a mirror by dust, and the embryo by the womb, so is knowledge covered by that desire

aavrutam jnaana etena Jnaanina nityam vairinaam

kaama rupena Kaunteya dushpurena-anlena cha || 3.39 ||

O Kaunteya (son of Arjuna), the Knowledge of the wise is enveloped or covered by the constant enemy in the form of desire which is like an unsatiable/unappeasable fire.

Swamiji defines desire as 'the constant agitation in the mind expressed as an uncontrollable impatience to gain something'. In day to day life, often times, a situation or a person may be an obstacle in us achieving the object of our desire. The frustration arising from this is then expressed as 'anger'. The verses above give three examples of how desire and anger cloud our senses –

The desire of sense-objects, on the physical plane, are classified as *tamasic* and said to cloud or cover our reason, our discriminating power just as the womb covers the foetus. The womb goes through various stages of growth before it is mature enough to break through – similarly, only when reason matures can we drop off the desires on the physical plane.

The *Rajasic* desires are those driven by our passion for glory and power; just as a thick layer of dust can hide a mirror, similarly our intellect is covered by this passion; only painstaking clearing away of the dust can reveal the mirror beneath – we have to make efforts, determined, dedicated personal efforts to curb these passions so that the intellect is clear and can serve its purpose. [elsewhere Swamiji emphasizes that personal efforts are essential – just as a patient can be cured only if he himself takes the medicines and follows the diet prescribed by the doctor – somebody else taking the medicines on his behalf is not going to help him in anyway!!]**

The third example illustrates *Sattvik* desires – the burning desire to be good, do good, to be spiritually strong, and attain self-realization – even these desires need to be transcended; they are compared here to the fire being covered by smoke – in order for the fire to blaze in all its glory, the smoke has to be cleared – similarly during the course of the spiritual path, through his/her intense sadhana one overcomes the very desire for being/becoming self-realized.

Indriyaani mano buddhir asyaa-dhisthaanam uchyate
***etair vimohayaty esha Jnaanam aavrutya dehinaam* || 3.40 ||**

The senses, the mind, and the intellect are said to be its (this desire's) seat; through these that desire covers the real knowledge and deludes the living entities.

The ego, identifies itself with the body, and longs to satisfy the senses experienced by the mind. And identifying itself with the intellect it re-lives the pleasurable experiences and keeps swimming in the whirl-pool of the desire-emotion cycle.

In the Katha Upanishad, there is the familiar example of the horses/chariot/charioteer. "Nachiketa, " says Yama, " your body is the chariot drawn by the five horses- the five senses. These horses....gallop from birth through death pursuing the objects of desire. The discriminating intellect – *buddhi* – is the driver whose job is to ensure that you do not drive over the cliff. His reins are the mind – your desires and emotions. And you Nachiketa are the rider, the Self."

"True and sincere surrender unto the Lord is the essence of Bhakti (God-love). 'I am Thine, All is Thine. Thy will be done, my Lord' – This is the best Saranaagathi Mantra or prayer of self-surrender. Seek His will. Do His will. Surrender to His will. You will become one with the Cosmic Will." ...Swami Sivananda.

|| Hari Om ||

To be continued……………………

***Swamiji's Talks on Shankara's Vivekachudamani*

[*] *Dialogue with Death. The Spiritual psychology of the Katha Upanishad.* Eknath Easwaran (1981).

For excellent resources on the Geeta, visit http://www.gitasupersite.iitk.ac.in/ http://sanskrit.safire.com/Sanskrit.html
http://www.vaisnava.cz/clanek_en.php3?no=24

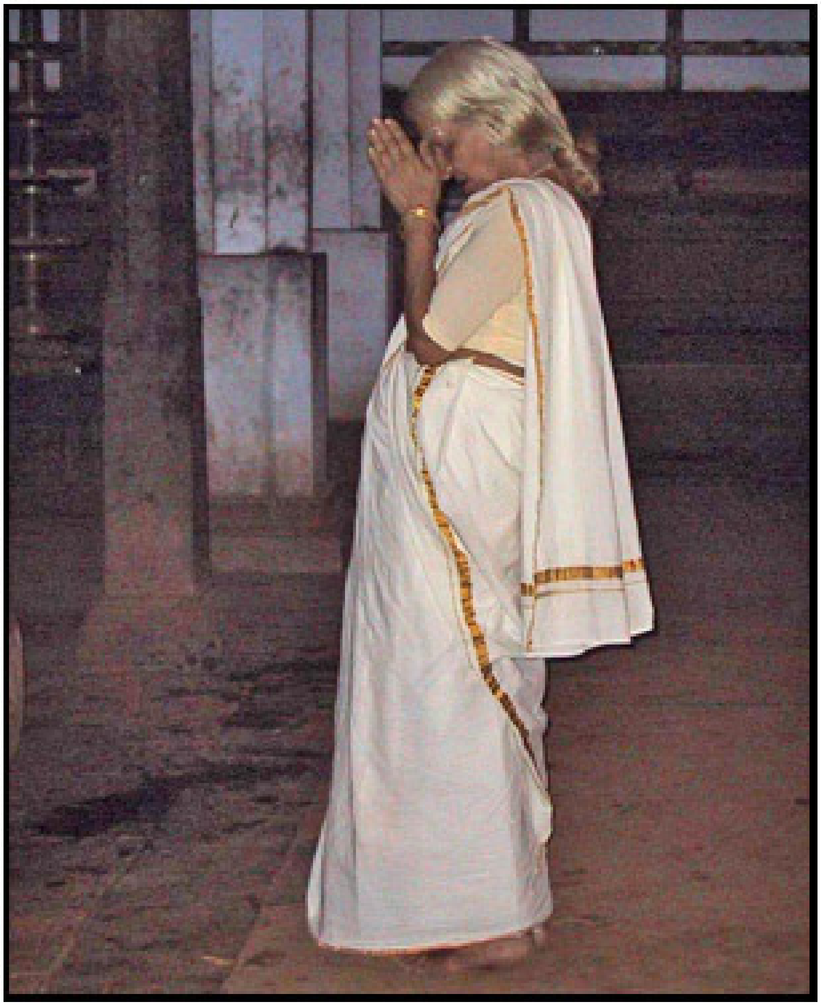

The Anatomy of Bhakti

Shri S.N.Sastri

(Submitted with permission by Balagopal Ramakrishnan)

To the common run of people the practice of Bhakti means nothing more than going to the temple regularly or worshipping God by means of rituals in an image or other symbol at home. The persons who do this consider themselves to be Bhaktas and are considered so by others also. While such regular worship is certainly necessary and should be practised by every one, the Bhagavata Purana says that much more is expected of one who wants to be considered a devotee in the true sense of the term. Sage Kapila, an incarnation of the Lord, explains in the third Skandha of Srimad Bhagavata who a real devotee is. He says that a man who worships God in an image, but looks upon other human beings with contempt and exploits them, makes a mockery of worship, unmindful of the fact that the same God dwells in them also. The Lord will not be pleased even though worshipped in an image by means of rituals with costly materials, by a person who does not see the same God in all beings. The worship of God through rituals laid down in the scriptures is no doubt an essential ingredient of Bhakti, but it is not an end in itself. It is only the means to the realization of the presence of the same divinity in all beings. A person who exploits others or treats them with contempt and has no consideration for their feelings and rights cannot qualify as a Bhakta even if he assiduously performs ritual worship meticulously every day. This is the gist of verses 21 to 25 of chapter 29 of Skandha III of Bhagavata.

Now let us see what the great sage Narada says about Bhakti. Narada says in Narada Bhakti sutra that Bhakti is supreme love of God. Here it must be clarified that God is not some Being residing somewhere in the heavens who stands apart from the world, but God is the Indwelling Self of all living beings in this world. Thus love of God means love of all creatures, who are all His manifestations. Narada further says that an essential characteristic of Bhakti is the dedication of all activities to God. Thus what is described as Karmayoga in the Bhagavadgita is also an essential ingredient of Bhakti according to Narada. A Bhakta is thus one who does not separate religious and secular activities, but considers all of them as service of God. The Lord says in the Gita (18.46) that the performance of one's duties is itself worship of God and is the means to spiritual progress. A person who looks upon every action, whether religious or secular, as worship of God will act without selfishness and will not harm others in any way. Narada declares that the highest exemplars of Bhakti are the Gopikas, who dedicated all their actions to Lord Krishna and whose minds were always engrossed in the thought of Krishna.

The Bhagavata, in Skandha XI, chapter 2, verses 45 to 47 divides devotees into three categories according to the progress achieved by them in the path of devotion. The highest category, called Bhaagavatottama, is: "He who sees himself in all creatures and all creatures in his own self". That is to say, he realizes that the same Self pervades the whole universe and he therefore looks upon all creatures in the world as God. He does not see any difference between himself and others. Thus the foremost devotee is also a Jnaani, one who has ceased to identify himself with his limited personality.

The second category of devotees is: "He who cherishes love for the Lord, is friendly towards other devotees, compassionate towards the ignorant and does not harbour any enmity even towards those inimical to him". Such a person has not yet got over the sense of difference between himself and others, but has progressed to the extent of being free from pride, arrogance and hatred.

The last category of devotees is: "He who worships the Lord with faith in an image, but does not serve His devotees or other beings". Even such a person is far superior to the pseudo-Bhakta referred to earlier, because, while the former has faith in God and considers worship as his duty, the latter looks upon God merely as a means for the fulfilment of his selfish desires. The latter does not deserve to be called a Bhakta at all. Prahlada says in the Bhagavata that a person who worships God expecting some worldly benefit in return is not a devotee at all, but only a trader (Bh. VII. 10.4).

In Sivanandalahari Sri Sankara defines Bhakti as that state of mind in which all thoughts are directed only towards the lotus feet of the Lord, just as the seed of the Ankola tree sticks to the tree itself on falling down, the iron needle jumps towards the magnet, the devoted wife thinks always of her husband, the creeper clings to a tree and the river keeps flowing towards the ocean.

At the highest level, Bhakti and Jnana are the same. This becomes clear if we compare the descriptions given of a Sthitaprajna in chapter 2 and a Bhakta in chapter 12 of the Gita, which are identical in essence.

The paths of Bhakti and Jnaana are not independent of each other. True Bhakti presupposes knowledge of the relationship between God and the world. Without this knowledge Bhakti will be nothing more than blind belief in some superhuman power called God, who blesses those who worship him and punishes those who do not. Such blind belief will crumble at the advent of the slightest adversity, because the person will feel that he has been let down by God on whom he had relied. But if he has some knowledge of the teachings of Vedanta, he will realise that sufferings are not inflicted on him arbitrarily by God, but are the result of his own past actions and that they are intended to cleanse his heart of impurities and engender in him an attitude of detachment towards worldly joys and sorrows. So also, if the path of Jnaana is followed without an element of Bhakti, it will become dry logic and the person will be devoid of love and compassion for other living beings. The upanishads themselves say that the Self cannot be realised by mere scholarship. The upanishads declare that ignorance of our true nature is the root cause of all our sufferings. Because of this ignorance, which is called Avidya, we identify ourselves with the

body, the sense organs and the mind and attribute to ourselves the joys and sorrows which pertain only to the body and mind. In reality we are the Self or Atma which has no birth or death, hunger or thirst, sorrow or delusion, old age or disease. The wrong identification with the body, mind and senses is what is known as bondage. This bondage is not real, but is the result of Avidya or the ignorance of our real

nature. What is caused by ignorance can be removed only by right knowledge. One point stressed by Advaita is that even when we look upon ourselves as individuals limited by the body, we are in reality none other than Brahman. It is not as if every one is initially in bondage and becomes liberated on the dawn of Self-knowledge. Liberation is only the removal of the wrong identification with the body and mind and not the attainment of some thing which did not exist earlier.

Now a doubt may arise. Since liberation is attained only by Self-knowledge, what is the purpose served by Bhakti? The upanishads say that the mind is the cause of bondage as well as of liberation. It is like the key which locks as well as opens a door. When the mind is attached to sense objects it causes bondage. When it becomes free from such attachment, the very same mind is the means to liberation. Self-knowledge can arise only in a mind that has become free from all desires for worldly objects and enjoyments and is one-pointed. It is the nature of the mind to hanker after sense pleasures. The mind can be withdrawn from them only by attaching it to something else. This is the role played by Bhakti. As devotion to God takes root in the mind and grows, desires for worldly objects become gradually weaker and finally disappear. The Lord says in Srimad Bhagavata that, unlike attachment to worldly objects, attachment to God does not cause bondage, just as a burnt seed cannot germinate, though its appearance as a seed continues (Bh. X. 22. 26).

It is said in Srimad Bhagavata that devotion to God gives rise to detachment and leads to Self-knowledge (I.2.7). In the Bhagavadgita the Lord says that a devotee is one whose mind is always fixed on Him, who has surrendered himself totally to Him, who always recounts His glories and who ever revels in Him. The Lord confers on such a devotee the yoga of wisdom through which the devotee can attain to Him. The Lord dwells in his heart and dispels the darkness born of ignorance (Ch 10. sl. 9 to 11).

Madhusudana Saraswati, the great devotee and Advaitin and a celebrated commentator on the Bhagavadgita says in the introduction to his commentary that Bhakti pervades both Karmayoga and Jnaanayoga. He describes Bhakti as threefold-- Bhakti combined with Karma, Bhakti by itself, and Bhakti combined with Jnaana. Karmayoga involves the dedication of the fruit of all activities to God. This necessarily implies devotion to God. Bhakti is thus an essential ingredient of Karmayoga. Jnaanayoga leads to the realisation of one's identity with Brahman. Identification is possible only when there is intense love. A husband and wife identify themselves with each other and with their children only because of love. Devotion, which is defined by sage Narada as supreme love of God, is thus an essential ingredient of Jnaanayoga also.

All teachers of Advaita have therefore stressed the importance of practising both devotion and Knowledge together. Sri Sankara, the greatest exponent of Advaita and the greatest of Jnaanis, composed many soul-stirring hymns in praise of various deities in order that the emotional side of the human being may also be developed. It is therefore clear that there is no contradiction between Advaita and devotion to a Personal God (Saguna Brahman) as wrongly thought by some. It has been categorically declared that worship of Saguna Brahman is the best means to the realisation of Nirguna Brahman.

ശ്രീ നാരായണീയ സ്തോത്രം

മേൽപ്പത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരി

നെയ്ത്തിരി 10 : സൃഷ്ടിഭേദങ്ങൾ (കാകളി)

ബാലേന്ദു (Phone: 080 28530048 , e-mail kavibalendu@gmail.com)

ത്വൽപ്രസാദത്തിനാൽ പ്രാപ്തനായ് പങ്കജ-
സംഭവൻ സൃഷ്ടി തുടങ്ങിയതിദ്രുതം
മണ്ണിൽ മുളയ്ക്കുന്ന വൃക്ഷലതാദികൾ-
പിന്നെച്ചരാചരവൃന്ദങ്ങളൊക്കെയും
പക്ഷിമൃഗാദികൾ മാനുഷദേവാദി
യക്ഷരക്ഷാദിയും നിർമ്മിച്ചു യോഗ്യമായ്. 1
മിഥ്യാവബോധമഹംബുദ്ധി രാഗവും
ക്രോധം ഭയമെന്നൊരഞ്ചു കൂട്ടങ്ങളും
അജ്ഞാനകാര്യങ്ങളത്യന്തത്താമസ-
സംജാതസൃഷ്ടിയാൽ പശ്ചാത്തപിച്ചജൻ
വിജ്ഞാനമാർന്നു വിശുദ്ധി വരുത്തുവാൻ
ത്വച്ചാരുപാദങ്ങൾ ധ്യാനിച്ചു മാനസേ. 2
മാനസപുത്രർ സനകൻ സനൽക്കുമാ-
രാഖ്യൻ സനന്ദൻ സനാതനൻ ജാതരായ്
ധാതാവു സൃഷ്ടി തുടാരാൻ കഥിക്കിലു-
മേതുമേയാസ്ഥയവർക്കു തോന്നീലതിൽ.
മുന്നമേ ത്വൽപ്പാദഭക്തിരസാമൃത-
മുണ്ടവർ കൂട്ടാക്കിയില്ല താതാജ്ഞയെ. 3
ആയതുകൊണ്ടേറ്റമുണ്ടായ കോപത്തെ
ആയമട്ടുള്ളിൽ വിധിയൊതുക്കീടവേ
ഭ്രൂമദ്ധ്യഭാഗത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ടു-
പോൽ മൃഡൻ നിന്നേകദേശസ്വരൂപവാൻ!
"ഹാ! ഹാ! വിരിഞ്ച, നമുക്കു നാമങ്ങളും
സ്ഥനമാണാദിയും കല്പിച്ചു നൽകണം"
രോദനമേവം തുടർച്ചയായ് ചെയ്കയാൽ
രുദ്രനെന്നേകിയവന്നജൻ നാമവും. 4
നാമം പതിനൊന്നുമങ്ങവയ്ക്കൊക്കുന്ന
രൂപഭേദങ്ങളും പത്നീസമൂഹവും
സ്ഥാനമാണങ്ങളും താവകപ്രേരണ
മാനിച്ചു നൽകിനാൻ ബ്രഹ്മാവനന്തരം.
സൃഷ്ടിച്ചു കൊള്ളുക ത്വൽപ്രജാവൃന്ദത്തെ-
യിഷ്ടമൊത്തെന്നങ്ങനുജ്ഞയും നൽകിനാ 5
രുദ്രന്റെ സൃഷ്ടികൾ വിശ്വം നിറയുകിൽ
ഭദ്രമല്ലെന്നതു കണ്ടുടൻ ഖിന്നനായ്
"പോരും നിറുത്തുക സൃഷ്ടികർമ്മം; ജഗോ-
ദ്ധാരണാർത്ഥം തപം ചെയ്യുക നീയിനി"
എന്നരുളിച്ചെയ്തു രുദ്രനോടായജൻ
നിന്നുടെയിംഗിതം നന്നായ് ഗ്രഹിക്കയാൽ. 6
സർഗ്ഗക്രിയാരസലോലൻ വിരിഞ്ചനാൽ
അംഗിരസ്സത്രിപുലസ്ത്യൻപുലഹനും
ധന്യൻ വസിഷ്ഠൻ ക്രതുവും മരീചിയും
തന്നംഗജാതരായ് സപ്തർഷിമാരിവർ.
പിന്നീടു ദക്ഷനും ത്വൽപ്പാദഭക്തരിൽ
മുൻപനാം നാരദൻ താനുമുണ്ടായി പോൽ. 7
ധർമ്മജനാദികൾ, കർദ്ദമനാദിക്കു
ജന്മം കൊടുത്തശേഷം വിശ്വയോനിയും
വാണിയെത്തീർക്കേയവൾക്കെഴും ഭംഗിയാൽ
വീണുപോയ് കാമാർത്തി തന്റെ കയങ്ങളിൽ.
ചോദന താവകം കൈക്കൊണ്ടു ദക്ഷനും
ആദരണീയർ മറ്റർഭകവൃന്ദവും
സാദരം സൊ◌ാചന നൽകയാൽ വിജ്ഞനായ്
ഉദ്യമം ഭദ്രേതരം വെടിഞ്ഞീടിനാൻ. 8
വേദേതിഹാസാദിവിദ്യകളൊക്കെയും
വേധസ്സു തീർത്തു തൻ നാലുമുഖങ്ങളാൽ.
മാമുനിമാരായ മക്കളെയേൽപ്പിച്ചു
ശ്രീമദ് പദങ്ങളെയാശ്രയിച്ചാദരാൽ.
സർഗ്ഗക്രിയയിലഭിവൃദ്ധിതേടുവാൻ
മാർഗ്ഗമേതുണ്ടു പദദ്ധ്യാനമെന്നിയേ! 9
സൃഷ്ടിക്കു വേണ്ടത്ര വൃദ്ധിയുണ്ടാകുവാൻ
ഉറ്റതാം മാർഗ്ഗമറിഞ്ഞു പത്മാസനൻ

ദേഹത്തെപ്പൂരുഷയോഷാസ്വരൂപമായ്
ഭാഗിച്ചിതപ്പോൾ മനു നിജപതിയും
ജാതരായ് മാനുഷവംശബീജങ്ങളായ്;
വാതാലയേശ്വര രോഗമകറ്റണേ. 10

നാരായണീയം മൂലം

010:001 വൈകുണ്ഠ വർദ്ധിതബലോ//ഥ ഭവത്പ്രസാദാ-
ദംഭോജയോനിരസൃജത്കില ജീവദേഹാൻ
സ്ഥാസ്നൂനി ഭൂരുഹമയാനി തഥാ തിരശ്ചാം
ജാതിം മനുഷ്യനിവഹാനപി ദേവഭേദാൻ

010:002 മിഥ്യാഗ്രഹാസ്മിമതിരാഗവികോപഭീതി-
രജ്ഞാനവൃത്തിമിതി പഞ്ചവിധാം സ സൃഷ്ട്വാ
ഉദ്ദാമതാമസപദാർത്ഥവിധാനദൂന-
സ്തേനേ ത്വദീയചരണസ്മരണം വിശുദ്ധ്യൈ

010:003 താവത്സസർജ്ജ മനസാ സനകം സനന്ദം
ഭൂയം സനാതനമുനിം ച സനത്കുമാരം
തേ സൃഷ്ടികർമണി തു തേന നിയുജ്യമാനാ-
സ്ത്വത്പാദഭക്തിരസികാ ജഗൃഹുർന വാണീം

010:004 താവത്പ്രകോപമുദിതം പ്രതിരുന്ധതോ//സ്യ
ഭ്റൂമദ്ധ്യതോ//ജനി മൃഡോ ഭവദേകദേശഃ
നാമാനി മേ കുരു പദാനി ച ഹാ വിരിഞ്ചേ-
ത്യാദൗ രുരോദ കില തേന സ രുദ്രനാമാ

010:005 ഏകാദശാഹ്വയതയാ ച വിഭിന്നരൂപം
രുദ്രം വിധായ ദയിതാ വനിതാശ്ച ദത്ത്വാ
താവന്ത്യദത്ത ച പദാനി ഭവത്പ്രണുന്നഃ
പ്രാഹ പ്രജാവിരചനായ ച സാദരം തം

010:006 രുദ്രാഭിസൃഷ്ടഭയദാകൃതിരുദ്രസംഘ-
സംപൂര്യമാണഭുവനത്രയഭീതചേതാഃ
മാ മാ പ്രജാഃ സൃജ തപശ്ചര മംഗലായേ-
ത്യാചഷ്ട തം കമലഭൂർഭവദീരിതാത്മാ

010:007 തസ്യാഥ സർഗരസികസ്യ മരീചിരത്രി-
സ്തത്രാംഗിരാഃ ക്രതുമുനിഃ പുലഹഃ പുലസ്ത്യഃ
അംഗാദജായത ഭൃഗുശ്ച വസിഷ്ഠദക്ഷൗ
ശ്രീനാരദശ്ച ഭഗവൻ ഭവദംഘ്രിദാസഃ

010:008 ധർമ്മാദികാനഭിസൃജന്നഥ കർദ്ദമം ച
വാണീം വിധായ വിധിരംഗജസങ്കുലോ//ഭൂത്
ത്വദ്ബോധിതൈഃ സനകദക്ഷമുഖൈസ്തനൂജൈ-
രുദ്ബോധിതശ്ച വിരരാമ തമോ വിമുഞ്ചൻ

010:009 വേദാൻപുരാണനിവഹാനപി സർവവിദ്യാഃ
കുർവന്നിജാനനഗണാച്ചതുരാനനോ//സൗ
പുത്രേഷു തേഷു വിനിധായ സ സർഗവൃദ്ധി-
മപ്രാപ്നുവംസ്തവ പദാംബുജമാശ്രിതോ//ഭൂത്

010:010 ജാനന്നുപായമഥ ദേഹമജോ വിഭജ്യ
സ്ത്രീപുംസഭാവമഭജന്മനുതദ്വധൂഭ്യാം
താഭ്യാം ച മാനുഷകുലാനി വിവർദ്ധയംസ്ത്വം
ഗോവിന്ദ മാരുതപുരേശ നിരുന്ധി രോഗാൻ

About the author: Shri Balendu (Chandrasekhar K. Nair)
VAISHNAVI #49, Vivekanada Street,
Udayanagar, Dooravaninagar (PO), Bangalore - 560 016
Phone - 080 28530048, 41260122, 28533785, 09448367896

Psychology of the Bhagavad Gita a brief note

Swami Bodhananda, Chairman Sambodh Foundation Worldwide"
www.sambodh.org/September2004/messages/gita_psychology.htm

(Submitted with permission – Balagopal)

If psychology is a value free objective study of mind then the Bhagavad Gita may not be qualified as a psychological treatise. Bhagavad Gita studies mind in the context of the Immutable consciousness/atman-brahman and the objective interpersonal world.

One is an ontological assumption and the other an experiential fact. Bhagavad Gita's interest in the mind, the mediating entity, is because it is the instrument of transcendence/self knowledge. Mind with senses is the instrument of knowing the world and when detached and reflective it becomes capable of knowing the self/truth/God.

Psychology started with the study of neurosis, the various disfunctions of the mind. Discovery of the unconscious was a major turning point. The objective was to understand the hidden inner drives and organise them for a well-adjusted life. The stimulus-response model, the will to power model, sexual suppression model, drive to transcendence model, the rational choice maker model -- all these ideas contributed to the understanding of mind and human behaviour. We find all these ideas explored in the Bhagavad Gita in understanding human mind and human motives and action.

Bhagavad Gita begins with a description of the break down of a healthy, competent human being in a very stressful and conflicting situation. Stress was due to the stake involved and the immediacy of the crisis and conflict because of lack of acceptable choices. So Bhagavad Gita's focus is a healthy mind in temporary crisis, which if not solved may deteriorate into mental, physical and social illness. Arjuna's problem is not due to sexual suppressions, past traumas, hormonal imbalance or due to brain damage. It is a thinking man's problem -- dharma sammoodha cheta.

Bhagavad Gita begins with the exposition of the immortality of the Self and an exhortation not to grieve. Krishna also appeals to Arjuna's pride: "give up this unbecoming, heaven denying, inglorious weakness"; reminds Arjuna of his vocation/duty: "get up and fight fight this righteous battle"; tickles Arjuna's ambition: "win the battle, gain glory and enjoy the kingdom".

Krishna also tries a pessimistic and materialistic piece of advice: "life is short and uncertain, so as well enjoy it". But the main line that Krishna follows is that of the transcendental. We all are the immortal Self. The purpose of life is to discover that and abide in that. That is bliss. A pure mind is the instrument of knowing the self.

Purity of mind is gained by practicing the twenty (BG-Ch.13)/ twenty seven (BG-Ch.16) values while engaged in the worldly activities ie. practice of karma yoga. For the self abiding work becomes a means of serving the world -- lokasamgraha. Bhagavad Gita gives a picture of the enlightened person -- sthitaprajna -- which is the ultimate possibility of human life-a mind abiding happily in the happy self while engaged in the world with altruistic intentions, calm and free from emotional fluctuations. Self ignorance projects desire to possess and indulge leading to frustrations which leads to further desire prompted activities and the cycle repeats endlessly. 'Get off this cycle -- nistraigunyo bhava', is the clarion call of Bhagavad Gita.

Bhagavad Gita is more prescriptive than descriptive, normative than narrative. Its focus never deviates from the goal while dealing with the various means to reach the goal. Kama, krodha, lobha, moha, ahamkara, raga, dvesha, phalecha -- all broods of ignorance are the root cause of human misery. These are mental impurities.

These impurities can be removed by practicing all the above values while engaged in the worldly duties. According to the Bhagavad Gita mind is a combination of manas, buddhi, and ahamkara. The faculties of five sense organs and five motor organs are also added to the mind. The activity of the mind is determined by prakriti/svabhava. This value can be equated with the unconscious of modern psychology. 'Prakriti tvam niyogshyati' --prakriti will impel you, -- 'svabhavastu pravartate' -- it is aquired nature that propels, 'sadrisam chestate svasya prakrite jnanavanapi' -- even a wise man functions according to his nature. Prakriti is a carry forward from previous life.

Bhagavad Gita advocates a vocation in tune with ones prakriti. A vocation in tune with ones prakriti is called svadharma. Prakriti is a dynamic of three gunas -- SRT-- sattva, rajas and tamas . The prakriti of an individual is determined by the predominant guna in his mental make up.

Accordingly he is inclined to different pursuits/vocations. His ego, knowledge, work, inclinations, goals, happiness experience all are determined by this guna mix.
In the area of mind and work Bhagavad Gita is deterministic. There is no way a tamasic mind can become rajasic and then satvic as far as choice of vocation is concerned. That is why different disciplines are prescribed for brahmana, kshatriya, vaisya and sudra/ "brahmana kshatriya vaisyam sudranam cha parantapa karmani pravibhaktani svabhava prabhavai gunai". Ones vocation is predetermined, depending on the prakriti which is a carry forward from the past. But this has nothing to do with ones birth in a particular social strata, but purely by inborn guna and the consequent karma.

How to determine ones guna/prakriti/svabhava? The Gita is silent here. In the Mahabharata there are stories where prakriti is determined by the fact of birth in the particular social group. But it has no Bhagavad Gita sanction. Bhagavad Gita doesn't seem to recommend market competition either. May be the individual is the best authority to determine his guna/ prakriti. By this deterministic approach Bhagavad Gita skirts the issue of competition, evolution, material progress, conflicts, neurosis, violence, dialogue and decision making.
So what to do is question that is determined for us by our prakriti/"sahajam karma kaunteya sadosamapi ne tyajet". Peace is attained by accepting ones prakriti, and choosing ones vocation accordingly.

Man-woman relationship also is subject to this law of prakriti. Woman has a defined place and she has to accept that. 'What is my dharma' this agonizing question is finally answered by submitting to ones predetermined place and vocation. By putting individuals into these predetermined procrustian boxes Bhagavad Gita ensures social harmony, mental peace and detached reflectivity. All this mutilation of human psyche is done with the objective of obtaining transcendence. Do your work as an offering to Me/bhakti yoga; detach from the fruits of work/karma yoga; meditate on the immortal self/jnana yoga, became the clarion call of Bhagavad Gita.

It is not change of vocation or climbing the social or evolutionary ladder that is advocated. It is alignment with ones prakriti, avoiding inner conflicts of misalignment, and transcending the entire infrastructure of prakriti including the mind. In this process buddhi plays an important role -- "evam budhe param budhva samsthabhyatmanamatmna jahi satrum mahabaho".

Buddhi is the faculty for understanding. Buddhi understands by study. Manas is purified by practice of values. Bhagavad Gita also advocates detachment -- from sense objects by knowing them to be impermanent.

The Bhagavad Gita is for the healthy to become healthier, not for ones like Duryodhana who is a maniac nor Karna who suffers from severe complexes, but for the likes of Arjuna, Dharmaputra and Bhishma. The Bhagavad Gita approach is preventive than curative, its goal is not to fix a broken mind but to inspire a stalled mind to come out of boxes. This approach is very relevant today as more people are suffering not from any diagnosable problems, but from existential crisis of purposelessness, boredom and lack of wholesome interests.

ജയ് ശ്രീ രാം

ശ്രീ ഹനുമാൻ ചാലിസാ

എഴുതിയത് ഭക്ത കവി ശ്രീ ഗോസ്വാമി തുളസീദാസ് (കൊല്ലവർഷം 1532–1623)

മലയാളം transliteration - ഗീത ചന്ദ്രൻ

ദോഹ

ശ്രീ ഗുരു ചരണ സരോജ രജ്,
നിജ മൻ മുകുർ സുധാരി,
ബരനൗ രഘുവർ ബിമൽ ജസു,
ജോ ദായകു ഫലചാരി.

ബുദ്ധിഹീൻ തനു ജാനികെ, സുമിരൗ പവൻ–കുമാര
ബല ബുദ്ധി വിദ്യാ ദേഹു മോഹി, ഹരഹു കലേസ
ബികാർ.

ചൗപായ്

ജയ് ഹനുമാൻ ജ്ഞാൻ ഗുണ സാഗർ
ജയ് കപീശ് തിഹുൻ ലോക ഉജാഗർ...........1

രാമ ദൂത അതുലിത ബല ധാമ
അഞ്ജനി പുത്ര പവനസുത നാമാ............2

മഹാവീർ വിക്രമ ബജരംഗി
കുമതി നിവാർ സുമതി കെസംഗി.............3

കഞ്ചന ബരൻ ബിരാജ് സുബേസാ
കാനൻ കുണ്ഡൽ കുഞ്ചിത കേശാ................4

ഹാഥ് ബജ്ര് ഔ ധ്വജാ ബിരാജൈ
കാന്ധെ മുഞ്ജ് ജനേഉ സാജൈ 5

ശങ്കർ സുവൻ കേസരീനന്ദൻ
തേജ പ്രതാപ് മഹാ ജഗ് ബന്ധൻ 6

വിദ്യാവാൻ ഗുണി അതിചാതുർ
രാമ് കാജ് കരിബേ കൊ ആതുർ.............7

പ്രഭു ചരിത്ര് സുനിബേ കൊ രസിയ
രാമ് ലക്ഷ്മൺ സീതാ മാൻ ബസിയാ............8

സൂക്ഷ്മ രൂപ് ധരി സിയഹി ദിഖാവ
ബികട് രൂപ് ധരി ലങ്ക ജരാവാ 9

ഭീമ രൂപ് ധരി അസുർ സംഹാരേ
രാമചന്ദ്ര് കെ കാജ് സംവാരേ.............10

ലായ് സജീവൻ ലഖൻ ജിയായെ
ശ്രീരഘുവീ ഹരഷി ഉർ ലായേ.........11

രഘുപതി കീൻഹി ബഹുത് ബഡായി
തും മമ പ്രിയ ഭരത്ഹി സമ ഭായി.......12

സഹസ് ബദൻ തുംഹരോ ജസ് ഗാവൈ
അസ് കഹി ശ്രീപതി കൺഠ് ലഗാവൈ.............13

സനകാദിക് ബ്രഹ്മാദി മുനീസാ
നാരദ് ശാരദ് സഹിദ് അഹീസാ...............14

ജമ് കുബേർ ദിഗ്പാൽ ജഹാം തേ
കബി കോബിദ് കഹിൻ സകെ കഹാം ദി 15

തുമ് ഉപ്കാർ സുഗ്രിവ്ഹി കീൻഹാ
രാമ് മിലായ് രാജ് പദ് ദീൻഹാ............16

തുംഹരോ മന്ത്ര് വിഭീഷൺ മാനാ
ലങ്കേസ്വർ ഭയെ സബ് ജഗ്ജാനാ 17

ജഗ് സഹസ്ര് ജോജൻ പർ ഭാനു
ലീല്യോ താഹി മധുർ ഫൽ ജാനു 18

പ്രഭു മുദ്രിക മേലി മുഖ് മാഹിം
ജലധി ലാന്ധി ഗയെ അച്രച്ച് നാഹിം.............19

ദുർഗമ് കാജ് ജഗത് കെ ജേതേ
സുഗമ് അനുഗ്രഹ് തുംഹരേ തേ തേ............20

രാമ് ദുആരെ തുമ് രഖ്വാരെ

ഹോത് ന ആത്ജ്നാ ബിനു പൈസാരെ.............21

സബ് സുഖ് ലഹൈ തുംഹാരീ സരണാ
തും രക്ഷക് കാഹു കൊ ഡർ നാ.........22

ആപൻ തേജ് സംഹാരോ ആപൈ
തീനോം ലോക് ഹാങ്ക് തേം കാമ്പൈ.........23

ഭൂത് പിശാ നികട് നഹി ആവൈ
മഹാവീർ ജബ് നാമ് സുനാവൈ........24

നാസൈ രോഗ് ഹരൈ സബ് പീരാ
ജപത് നിരന്തർ ഹനുമത് വീരാ..........25

സങ്കട് തേം ഹുമാൻ ഛുടാവൈ
മാൻ ക്രമ് ഭജൻ ധ്യാൻ ജോ ലാവൈ 26

സബ് പർ രാമ് തപസ്വീ രാജാ
തിൻ കെ കാജ് സകല് തുമ് സാജാ 27

ഔർ മനോരഥ് ജൊ കോയി ലാവൈ
സോയി അമിത് ജീവൻ ഫൽ പാവൈ 28

ചാരോം ജഗ് പരതാപ് തുംഹാരാ
ഹായ് പരസിദ്ധ് ജഗത് ഉജിയാരാ...............29

സാധു സന്ത് കെ തും രഖ്‌വാരെ
അസുർ നികൻ രാമ് ദുലാരേ..............30

അഷ്ഠ സിദ്ധി നൗ നിധി കെ ദാതാ
അസ്ബർ ദീൻ ജാനകീ മാതാ 31

രാമ് രസായൻ തുംഹരേ പാസാ
സദാരഹോ രഘുപതി കേ ദാസാ.............32

തുംഹരേ ഭജൻ രാമ് കോ പാവൈ
ജന്മ് ജന്മ് കേ ദുഃഖ് ബിസരാവേ.............33

അംത് കാൽ രഘുവർ പുർ ജായി
ജഹാം ജന്മ് ഹരി-ഭക്ത് കഹായി.................34

ഔർ ദേവതാ ചിത്ത് ന ധരയീ
ഹനുമത്സേയി സർവ്വ് സുഖ് കരയീ 35

സങ്കട് കടൈ മിടൈ സബ് പീരാ
ജോ സുമിരൈ ഹനുമത് ബലവീരാ...............36

ജയ് ജയ് ജയ് ഹനുമാൻ ഗോസായീ
കൃപാ കരഹു ഗുരു ദേവ് കി നായീ...........37

ജോ സത് ബാർ പാഠ് കർ കോയി
ഛൂട്ഹി ബംദി മഹാ സുഖ് ഹോയി.............38

ജോ യഹ് പഠൈ ഹനുമാൻ ചലീസാ
ഹോയ് സിദ്ധി സാഖി ഗൗരീശാ 39

തുളസീദാസ് സദാ ഹരി ചേരാ
കീജയ് നാഥ് ഹൃദേ മഹ് ദേരാ........40

ദോഹ

പവനതനയ സങ്കടഹരൺ
മംഗള മൂർത്തി രൂപ്
രാമ് ലക്ഷ്മൺ സീതാ സഹിത്
ഹൃദയ ബസഹു സുര ഭൂപ്

ആരതി

ആരതി കീജയ് ഹനുമാൻ ലലാ കി,
ദുഷ്ട ദലന് രഘുനാഥ് കലാ കി
ജാകെ ബൽ സെ ഗിരിവർ കാപെ,
രോഗ് ദോഷ് ജാകെ നികട് ന ജ്ഝാംകെ
അഞ്ജനി പുത്ര് മഹാ ബൽ ദായി,
സന്തൻ കെ പ്രഭു സദാ സഹായി
ദെ ബീരാ രഘുനാഥ് പഠായെ,
ലങ്ക ജാരി സിയ സുധി ലായെ
ലങ്കാ സൊ കോടി സമുദ്ര സീ ഖായി,
ജാത് പവനസുത് ബാർ ന ലായി
ലങ്കാ ജാരി അസുർ സംഹാരെ,
സിയരാമ് ജികെ കാജ് സംവാരെ
ലക്ഷ്മൺ മൂർച്ഛിത് പടെ സകാരെ,
ലായ് സഞ്ജീവൻ പ്രാൺ ഉബാരേ
പൈഠീ പാതാള് തോരി ജമ് കാരെ,
അഹിരാവൺ കി ഭുജാ ഉഖാരെ
ബായേം ഭുജാ അസുർ ദൽ മാരെ,
ദാഹിനെ ഭുജാ സന്ത് ജൻ താരെ
സുർ നർ മുനി ജൻ ആരതി ഉതാരെ,
ജയ് ജയ് ജയ് ഹനുമാൻ ഉചാരെ
കഞ്ചൻ ഥാർ കപുർ ലൗ ഛായി,
ആരതി കരത് അഞ്ജന മാഈ
ജൊ ഹനുമാൻ ജി കി ആരതി ഗാവൈ,
ബസീ വൈകുൺഠ് പരമപദ് പാവൈ

സിയാവർ രാമചന്ദ്ര്ജീ കി ജയ്

Shri Swaminarayan Mandir, Atlanta, Georgia, USA.

Shri Swaminarayan Mandir in Lilburn,Atlanta in Georgia state of USA is a beautiful stone temple built by BAPS and is also the largest Hindu temple of its kind outside of India. The 32,000-square-

foot (3,000 m2) temple, sits on 30 acres. It primarily serves members of the Swaminarayan branch of Hinduism, which originated in India more than 200 years ago.

Hare Krishna!!

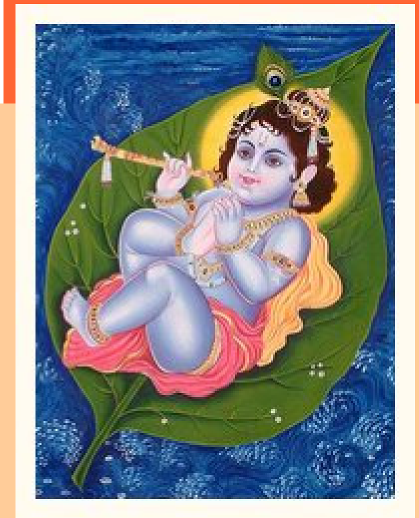

Our apologies for those articles & poems we could not publish this time due to space limitations. We will have them published in the forthcoming issues.

Please email us at navaneetham@guruvayoor.com with your name and brief introduction to have your name appear in this section, also please email us your comments, suggestions, articles for Navaneetham June issue to editor@guruvayoor.com

Sources, credits and copyright acknoledgements
Manoramaonline.com thehindu.com
Krishna pictures/Artwork courtesy of
The Bhaktivedanta Book Trust International, Inc.
http://images.google.com
http://www.krishna.com
http://www.stephen-knapp.com
http://www.swaminarayan.org
http://spirituality-meditation-yoga-pictures.blogspot.com/
http://www.cmmiami.org
http://www.vrindavanart.com
http://www.vanamaliashram.org/
http://www.indiapost.gov.in
Madhu Ramanujam -
http://picasaweb.google.com/madhuraamanujam
http://www.flickr.com

Submitted at the lotus feet of Shree Guruvayoorappan.

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya! കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ ! Om Namo Narayanaya:

May God Bless you all.